

Sygn. akt IV Cz 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Deniziuk

SO Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015r., w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. w (...)

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w(...)

z dnia 1 sierpnia 2015r., sygn. akt IC 1307/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

IV Cz 19/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w (...) stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu (...) - M. w W.. Z uzasadnienia postanowienia wynika, iż podstawą jego wydania był art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 30 k.p.c.

Zażalenie na niniejsze postanowienie złożyła powódka, wnosząc o ustalenie, iż sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy w (...) podnosząc, iż w niniejszej sprawie roszczenie jest oparte na czynie niedozwolonym. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 35 kpc, roszczenie z czynu niedozwolonego wytoczyć można przed sąd, w którego okręgu nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przy czym pojęcie i zakres czynów niedozwolonych określone są przepisami prawa cywilnego - art. 415-448 k.c. (vide: orz. SN z 24 sierpnia 1977 r., IV CZ 93/77, LexPolonica nr 301226).

Powództwo z czynu niedozwolonego wytaczać można nie tylko przeciwko sprawcy czynu, tj. osobie odpowiedzialnej za własny, zawiniony czyn, ale także przeciwko pomocnikowi, podżegaczowi, osobie odpowiedzialnej na zasadzie ryzyka oraz przeciwko osobie odpowiedzialnej za cudze czyny (vide: orz. SN: z 1 października 1973 r., I CZ 136/73, LexPolonica nr 310884, z 13 marca 1978 r., III CZP 11/78, LexPolonica nr 312751).

Przepis ten zawarty jest w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego regulujących właściwość przemienną, której istota polega na tym, że obok sądu właściwości ogólnej wskazany zostaje inny jeszcze sąd, przed którym można wytoczyć powództwo. Wybór sądu należy w takich wypadkach do podmiotu wnoszącego pozew. Przepisy o właściwości przemienną stwarzają więc dla strony powodowej udogodnienia polegające na tym, że może według własnego uznania wybrać jako sąd miejscowo właściwy inny sąd niż ten, który jest właściwy według przepisów o właściwości ogólnej i tym samym skierować sprawę do sądu korzystniejszej dla siebie położonego, pozbawiając równocześnie pozwanego tej dogodności, jaką jest prowadzenie procesu przed sądem miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1982r., III PZP 12/82).

Pozew jest kwalifikowanym rodzajem pisma procesowego. Należy, więc do tych szczególnych pism procesowych, których warunki określone są zarówno przez przepisy ustalające wymagania właściwe każdemu rodzajowi pisma procesowego (art. 126 k.p.c.), jak i przez przepisy zawierające szczególne warunki, którym dany rodzaj pisma procesowego powinien odpowiadać (art. 187 k.p.c.). Obligatoryjną treść każdego pozwu stanowi: dokładne określenie żądania oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających je, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu, w wypadku gdy opiera się ona na umowie stron lub gdy zależy od wyboru powoda (właściwość przemienna- art. 31-37 k.p.c.).

Zdaniem Sądu Okręgowego strona powodowa, w pozwie, przytoczyła w wystarczającym rozmiarze okoliczności faktyczne uzasadniające właściwość sądu w rozumieniu art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. Wynika z nich wprost, iż roszczenie nie jest oparte na umowie. Jako podstawa roszczenia wskazany jest, w okolicznościach uzasadniających żądanie, konkretny czyn niedozwolony.

Dodać jedynie należy, iż zarzut dotyczący braku właściwości sądu, podniesiony przez pozwaną, został sformułowany bardzo ogólnie. Mimo, że pozwana jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, podniesiono jedynie, iż powództwo zostało wytoczone niezgodnie z art. 27 § 1 kpc, bez zanegowania stanowiska wyrażonego w tym zakresie w pozwie.

Wobec powyższego, na mocy art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 2 kpc., należało orzec jak w sentencji.